

De Ereraad van de Confrérie

Waarom een ereraad?

Na de oprichting van de Confrérie in 1741 wilden de stichters aan hun fundatie grotere glans en luister schenken door haar onder de bescherming te stellen van een Ereraad.

De Ereraad stond boven de Hoofdraad van de V Geslachten van Hoegaarden en in feite buiten het kader van de Confrérie. De Ereraad moest de oude schepenfamilies en hun nakomelingen verheffen tot het niveau van een landelijke aristocratie.

De Ereraad trad slechts als bemiddelaar op voor uitzonderlijke en buitengewone gevallen, om geschillen van ernstige aard te regelen, die buiten de bevoegdheid en de macht van de Hoofdraad vielen.

Zij maakten er een erezaak van en kwamen alleen samen op aanvraag van de Hoofderedeken en mochten iedereen ter verhoor dagvaarden die zij nodig achtten.

Hun zittingen gingen door in één van hun huizen, bij de Hoofddeden van de Confrérieraad, of op een plaats door hem vastgesteld.

Zij kregen hiervoor de toelating om alle zittingen en ceremoniën bij te wonen, inzage te hebben in alle geschriften en het recht om de verschillende raden op te roepen en alle leden te dagvaarden.

De raad bestond uit een Hoofderedeken, een Bijzittend eredeken en een Mombaarvader. Zij werden door de Geslachtsraden aan de Hoofdraad voorgesteld, die na beslissing contact nam met de betrokkenen. Na aanvaarding was het de Hoofddeden die hun benoeming voor het leven officieel bekrachtigde en plechtig afkondigde.

De twee Eredeken moesten vooraanstaande wereldlijke heren zijn die door hun afkomst, titel of functie aan de Confrérie grotere luister schonken, wettige bescherming verleenden of nuttige diensten bewezen. Zij mochten echter niet tot de Geslachten behoren, noch door afstamming, noch door huwelijk, maar zij mochten er wel mee verwant zijn.

De Mombaarvader was met de geestelijke bescherming en de voogdijschap belast. Hij mocht wel tot de Geslachten behoren, maar de voorkeur moest uitgaan naar de pastoor van Hoegaarden. Als hij uit de Geslachten stamde mocht hij een cumulerende functie uitoefenen in de Hoofdraad, de Fundatieraad of één van de Geslachts- of Stamraden. Als hij niet cumuleerde, had hij wel medezeggenschap maar geen stemrecht in de Hoofdraad of ondergeschikte raden. Hij trad in elk geval op als verbindingsman tussen de Ereraad en de Confrérie- of Hoofdraad enerzijds en tussen deze laatste en de Stamraden anderzijds.

Bij de Ereraad was bovendien een aangehechte consulterende commissie gevoegd, de Beschermraad, waartoe de meier en de schepenen van Hoegaarden, de afgevaardigde van de prinsbisschop, de proost van het kapittel en eventueel ook andere personen behoorden, die een hogere wettelijke tussenkomst konden verlenen.

Bij toelating van de Hoofdraad, mochten de Stam- of Gilderaden voor ernstige inwendige geschillen, zich rechtstreeks tot de Ereraad wenden via de Mombaarvader, zodat deze raad tevens als afzonderlijke Ereraad voor de verschillende Geslachten optrad.

Hoofderedekens van de Confrérie sinds haar oprichting

1	Graaf Philippe van Meldert, 1742-1759
2	Graaf Jean van Meldert, 1759-1767
3	Graaf Joseph van Meldert, 1767-1795

4	Notaris Cornelis a Speculo, 1805-1838
5	Jean-Baptist Dumont, brouwer en schepen van Hoegaarden, 1838-1848
6	Ridder Philippe Wouters d'Oplinter en Bouchout, 1848-1856
7	Graaf Anatole d'Aerschot-Schoonhove en Waanrode, 1856-1879
8	Leopold Lodewijckx, burgemeester van Hoegaarden, 1879-1897
9	Joseph Putzeys, directeur suikerfabriek Hoegaarden, 1897-1908

10	Ere ambassadeur Louis Borremans 1971-1991
11	Ere ambassadeur Georges Puttevils 1992-2003
12	Ere notaris Baron Charles Roberti de Winghe 2003-2006
13	Ere ambassadeur Paul A.C. Taverniers 2006-2018
14	Ere notaris Marc Honorez 2019 -

Bijzittend Eredekens:

1	Baron Guillaume de Beeckman de Schore, hoofdman van de St.- Sebastiaansgilde van de Vrijheid Hoegaarden, 1742-?
2	Baron Ferdinand de Beeckman de Schore, hoofdman van de St.- Sebastiaansgilde van de Vrijheid Hoegaarden ?-1795

3	Sieur Servais Coenegras, brouwer te Hoegaarden, 1805-1847
4	Louis Goossens, burgemeester van Tienen, 1848-1851
5	Notaris Louis Alexander Putzeys, burgemeester van Hoegaarden, 1856-1872
6	Apollinaire Van Goetsenhoven, herenboer van 't Gaethof (Meldert), 1872-1896
7	Notaris Leonce Rosseeuw 1890-1908
8	Dr. Jan Verbesselt, conservator Museum voor Kunst en Geschiedenis Brussel, 1961/1971-1991
9	Ere ambassadeur Georges Puttevils 1991-1992
10	Notaris Charles Roberti de Winghe 1992-2003
11	Ere consul Paul A.C. Taverniers 2003-2006
12	Ere senator Stef Goris 2006-2018
13	Ere notaris Marc Van Nerum 2019-2024

In 1961 bij de heroprichting van de Gulden Lelie werden tot de ereraad verkozen:

-Hoofderedeken: Louis Borremans, ambassadeur van Z.M. de Koning.

-Bijzittend eredeken: Jan Verbesselt, Conservator bij het Koninklijk Museum voor Kunst en Geschiedenis (Brussel).

-Mombaarvader: Z.E.H. Jozef Vander Velpen, pastoor te Bovenlo; geboren Hoegaardier en auteur van de Geschiedenis van Hoegaarden (1959 en 1981²)

In 1971 werd de Confrérie der V Geslachten terug opgericht en werd dezelfde Ereraad behouden.

De Hoofd- en Bijzittende eredekens vanaf 1741 tot einde ancien régime (1795)

De keuze van de eerste Eredekens was vlug beslist. Op 18 maart 1742 begaven de stamvaders Carolus Van Nerum, Servaes en Hubertus Sweerts, Henricus Hoebancx en Henricus Struys zich naar het kasteel van Duras. Messire Philippe-François Vander Noot, *'baron van Meldert en Carloo, graaf van Duras, heer van Zuerbemde, Linter, Kersbeek en Billichout, heer van Wilderen, Runkelen, Gorseem en Grazen, heer van Schalfheyse, Thyne, St Hubertmont, ... erfelijk maarschalk van het Land van Luik en het graafschap Looz, kapitein in dienst van de Staten van Brabant'*. Voldoende titels om grotere glans te geven aan de Hoegaardse geslachten.

Daarna richtte men zich tot Messire Guillaume-Bernard de Beeckman, baron van Schoor en erfelijk hoofdman en grootmeester van de St Sebastiaan schuttersgilde van Hoegaarden, waarin Servaes Sweerts het erfelijk kapiteinschap verzekerde. Ook deze aanvaardde en werd zo de eerste Bijzittend eredeke van de Confrérie, die werd opgericht in december 1741.

De Confrérie noteerde in haar geschriften dat de titel in erfelijk bezit van deze twee heren zou blijven tot in eeuwigheid.

Philippe-François Vander Noot (Brussel 05/07.01.1682-10.12.1759)¹ was de eerste Hoofd eredeke

Philippe-François stamde uit een oude Brusselse patriciërsfamilie en was de oudste van elf kinderen. Hij werd gedoopt in de St. Goedele te Brussel. Op 14 maart 1705 trouwde hij met Anna Antoinette d'Oyenbrugghe voor notaris Meerten te St.-Truiden en op 16 maart 1705 in de kerk. Na het overlijden van zijn vader in 1710 erfde hij de baronie Carloo, de heerlijkheid Duyst, gronden te Beersel, Drogenbos, Stalle, Ukkel, Vorst en Wanghé; terwijl hij bij zijn huwelijk al de heerlijkheden Zuurbemde, Kersbek en Linter had gekregen naast het kasteel van Raemsdonck en nog wat gronden en renten.

Wapen: Gevierendeeld, I en IV in goud beladen met vijf schelpen van sabel (zwart), geplaatst 1.3.1. (kleuren van de familie Vander Noot), II en III in sabel bezaaid met gouden lelies (kleuren van de familie de Duras)

Anna Antoinette werd geboren op 12 september 1691 en gedoopt in de kapel van het kasteel van Duras. Haar moeder stierf reeds op 17 augustus 1692, zodat ze de baronie Meldert al erfde vóór ze één jaar oud was. Na het overlijden van haar vader in 1700 erfde zij de titel van gravin van Duras, de heerlijkheden Wilderen, Runkelen, Gorseem, Schelfheyde, Grazen, Thyne en St.-Hubermont met ook nog gronden te Montenaken, Wezeren, Walshoutem en Cras-Avernas. Op negen jaar al wees werd ze onder voogdij geplaatst van Roger Wauthier Vander Noot, met wiens oudste zoon ze zou trouwen.

¹Doperé F., *Tentoonstelling Meldert voormalige heerlijkheid van het Hertogdom Brabant*, Hoegaarden-Meldert, St.-Ermelindiskerk, 13-28 oktober 1984, 379 p.

Philippe-François van der Noot (1682-1759), 2ème baron de Carloo
Membre des Etats de Brabant, puis par son mariage avec Anne-Antoinette d'Oyenbrugge de Duras, membre de la Salle noble de Curange et des Etats de Liège. Son fils aîné mourut avant lui. Il s'en suivit une ère de dissensions et de procès qui dura jusqu'en 1819. C'est en définitive son petit-fils, Jean-Joseph-Philippe qui lui succéda à Carloo. Son monument funéraire se trouve dans l'église de Saint-Job.

Philippe-François was officier in het Spaanse leger. Als baron van Duras (na overlijden van haar oom Antoine François d'Oyenbrugghe in 1710 ook) en baron van Carloo (na het overlijden van zijn vader) werd hij in 1711 aanvaard in de Edele Staten van Brabant, die hem in 1746 verkozen tot afgevaardigde van de adel.

Hij stierf elf jaar na het overlijden van zijn oudste zoon. Er waren nog een dochter Anne Philippine (1715-1788) en de jongste zoon Jean Joseph Louis, die door zijn vader als universeel erfgenaam was aangeduid. Deze zoon was al sinds 1755 opgevolgd als Eredeken in de Confrérie.

Het was meester brouwer Carolus Van Nerum, in zijn functie van Hoofddeken van de Confrérie, die zich naar het kasteel van Meldert begaf, waar de graaf voor een paar dagen verbleef, om hem de titel van Hoofderedeken aan te bieden. Het was gebruikelijk dat hij met zijn hoogste titel aangesproken werd, zodat hij in de Confrérewet als 'graaf van Meldert' werd vermeld, alhoewel Meldert maar een baronie was.

De graaf was toen 59 jaar en al 24 jaar weduwnaar. Hij verbleef afwisselend te Brussel en op het kasteel van Duras, maar vertoefde ook geregeld voor enkele dagen te Meldert of op het kasteel van Ramsdonk.

Op 28 maart 1742 begaf de Confrérieraad met deken Carolus Van Nerum, onderdeken Hendrik Hoebancx, raadsheer Henri Struys, griffier Servaes Sweerts en comptorist Hubert Sweerts, zich naar Duras om aan hun Hoofdredeken '*manschap*' te doen. Zij legden eed van trouw, onderwerping en gehoorzaamheid af, terwijl de graaf op zijn beurt zijn bescherming over de Geslachten toezegde. Diezelfde dag nog werd de Confrérie officieel door meier Collard en het korps der wethouders erkend.

Er mag echter niet gesproken worden van een nauw contact tussen de graaf en de Geslachten. Het bleef beperkt tot het voeren van de titel. Hij kwam maar een enkele keer naar Hoegaarden, in 1754 bij de eerste steenlegging van de kerk.

Omgekeerd hebben de stamvaders uit de Geslachten wel de begrafenis bijgewoond, in de kapel van de minderbroeders te Boetendaal bij Ukkel en Carloo, van de 38-jarige Philippe Joseph Louis Vander Noot, oudste zoon van de graaf.

Jean Joseph Louis Philippe Vander Noot de Duras (Brussel 19.09.1712-03.4.1767), tweede Hoofderedeken en jongste zoon van de vorige.

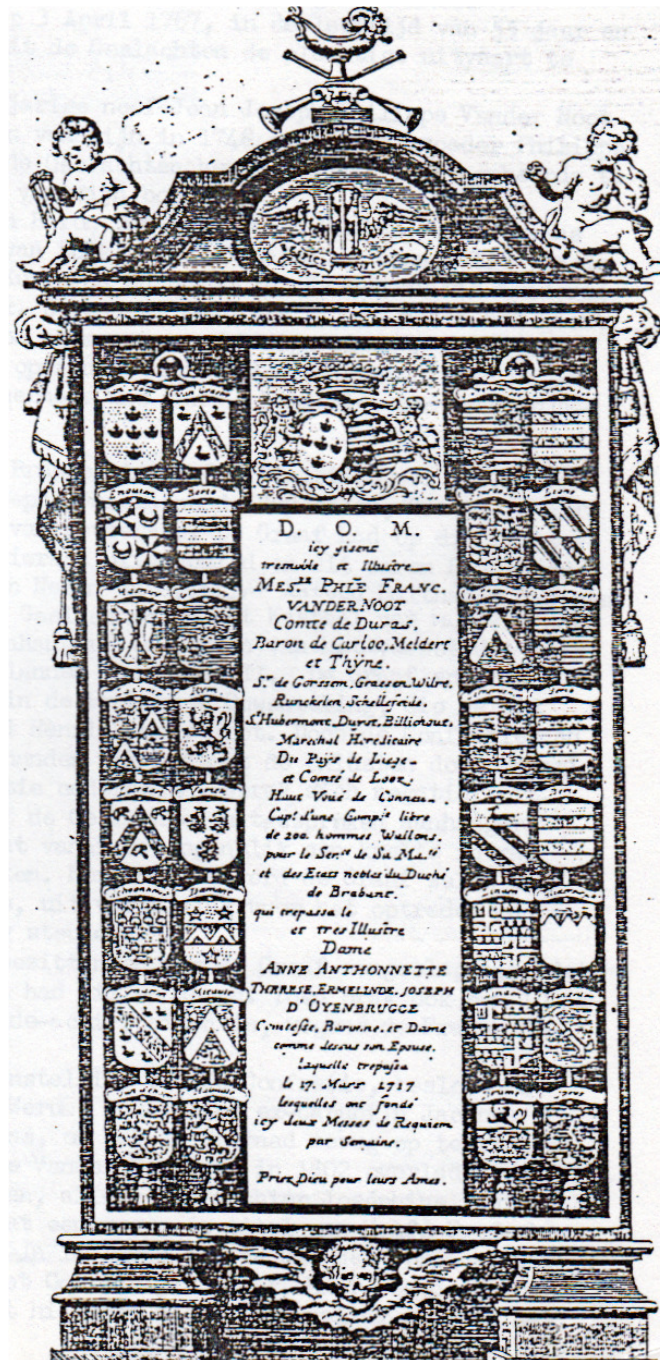
In 1755 droeg de oude heer van Meldert zijn titel van Eredeken over op zijn jongste zoon Jean Joseph Louis. Na zijn dood in april 1767 zal zijn neef Jean Joseph Philippe hem opvolgen. Felicitaties werden hem toen door de Geslachten toegestuurd, maar nergens werd tot heden een woord van dank teruggevonden.

Jean Joseph Louis studeerde bij de jezuïeten te Brussel en daarna schreef hij zich in aan de universiteit te Leuven. Hij studeerde de Artes en daarna Rechten tot 1734. Hij bleef vrijgezel en woonde bij zijn vader in. Hij erfde als favoriete zoon het geheel van bezittingen van zowel zijn vader als zijn moeder en werd baron van Meldert. In die hoedanigheid werd hij ook lid van de edele Staten van Luik en het graafschap Loon.

Deze erfenisregeling veroorzaakte heel wat opschudding en ontevredenheid in de familie. De voogden van de kinderen van zijn broer en zijn zuster kwamen uiteraard op voor het deel dat normaal naar hun beschermelingen zou gegaan zijn.

Het probleem werd nog complexer na zijn overlijden. In zijn testament maakte hij zijn erfenis over aan zijn neven en nichten Vander Noot-d'Yve, tot groot ongenoegen van zijn zus, die hierdoor zwaar benadeeld werd.

Hij overleed als vrijgezel op 3 april 1767, in de leeftijd van 55 jaar en weer woonden de Raadsheren uit de Geslachten de plechtige uitvaart in Boetendaal bij.

Grafmonument Philippe François Vander Noot

Jean Joseph Philippe Vander Noot, derde Hoofderedeken van de Confrérie en einde van het ancien regime.

De 21-jarige neef van de tweede Hoofderedeken werd in 1767 de derde Hoofderedeken van de Confrérie. Hij was de zoon van zijn in 1748 overleden broeder Philippe Joseph Louis. Weer deden de Geslachten hem 'manschap. Daarvoor gingen ze naar Boetendaal, na de begrafenis van zijn oom.

Deze jonge graaf van Duras en baron van Meldert en Carloo, werd tevens Hofmaarschalk van het Land van Luik en het graafschap Loon, lid van de Edele staten van Brabant en Kuringen en

bovendien kamerheer van keizerin Maria Theresia van Oostenrijk. Bovendien verwierf hij in 1769 te Wenen het recht om zich '*graaf Vander Noot*' te noemen en mocht hij zijn blazoën verrijken met een grafelijke kroon. Opnieuw stuurden de Geslachten, die nu een Hoofderedeken hadden die kamerheer was van de keizerin, hun gelukwensen.

In 1784 trad hij te Brussel in de Finistèrekerk in het huwelijk met Florence Marie Josephe Ghislaine de Ruyschen, gravin en erfgename van Elisem en vrouwe van Boutersem. De graaf had een paar leden uit de Confrérie raad uitgenodigd. Raadsheer notaris en schepen Joannes Van Nerum en griffier Antoon Balthazar Sweerts waren op het feest!

In 1789 had hij de Geslachten op het kasteel van Meldert uitgenodigd om hen te verzoeken aanhangers te worden van het verzet dat hij voerde tegen de hervormingsplannen van Jozef II. De graaf speelde een niet geringe rol in de Brabantse Omwenteling die geleid werd door zijn verwant kolonel Henri Vander Noot. Maar de Confrérie raad, die te Hoegaarden zijn handen vol had met de onlusten veroorzaakt door notaris van Autgaerden tegen de Regentie, sprak zich negatief uit.

Men mag niet vergeten dat de Geslachten uitgesproken aanhangers waren van het oude regime, zodat er vanaf nu een grote afstand kwam tussen de graaf en de Geslachten.

In 1794 werden de bezittingen van de graaf aangeslagen omdat hij zich niet tegen de Fransen had willen keren.

In 1795 werd ook alle gildeleven stopgezet voor 10 jaar wegens de Franse overheersing en het schrikbewind.

De bijzittend eredekens vanaf de oprichting van de Confrérie in 1741 tot het einde van het Ancien Regime (1795).

Guillaume-Bernard de Beeckman, baron van Schoor en erfelijk hoofdman en grootmeester van de St.-Sebastiaan schuttersgilde van Hoegaarden, was de eerste Bijzittend eredeken van de Confrérie.

Ferdinand Charles de Beeckman de Schore (kasteel van Vieusart 19.09.1740-Brussel 16.01.1816) was zijn opvolger.

Bij de heren van Schoor ging het net zo. Ferdinand Charles de Beeckman de Schore volgde zijn vader op als bijzittend Eredeken.

Het oude kasteel van Vieusart was opmerkelijk in grootte en werd afgebroken in 1864. Het enige dat overblijft van deze oude burcht is de kapel. Het nieuwe kasteel is ontworpen door architect Cluysenaar.

Hij behaalde zijn licentiaat in de rechten aan de oude Universiteit Leuven op 16 mei 1760 en werd later raadslid, schepen en in januari 1786 burgemeester van Leuven omwille van zijn loyaliteit aan de keizer. (Ook de Hoegaardse Regentie had trouw gezworen aan de keizer). Hij huwde op 16 mei 1774 in de Sint-Pieterskerk te Leuven Jeanne Caroline de Vroey, enige dochter van Jean Lambert Joseph de Vroey, heer van Linden en voormalig burgemeester van Leuven.

De familie de Beeckman was bekend bij de Hoegaardiërs, want de familie leverde de erfelijke kapiteins van de St.-Sebastiaan gilde; dat blijkt ook uit de dienst die opgedragen werd te Hoegaarden op 22 december 1740 en waarbij het overlijden van de Beeckman op 12 december 1740 te Mechelen ook ingeschreven wordt te Hoegaarden in de overlijdensregisters van de parochie als volgt:

*Het gerestaureerde kolveniershuis te Mechelen
aan de Sint-Jacobsstraat*

*'12 xbris (decembris) obijt Mechlini ePrenobilis
Dominus Beekman
D(ominus) de Schore, D(ominus) de Avenas,
consiliarius suae maiestatis,
ecclesiae, capitaneus hereditarius confraternitatis
S(an)cti Sebastiani
Hugardiae, ibidem feci solemne officium pro
refrigerio animae,
ipsius die 22 xbris (decembris), et altera die
factum est officium per confratribus'*

*'Te Mechelen overleed op 12 december Heer
Beekman, Heer van Schoor, Heer van Avernas,
raadsheer van zijne majesteit, kerkmeester, erfelijk
kapitein van de Broederschap van Sint-Sebastiaan
te Hoegaarden (= schuttersgilde) waar ik tot lafenis
van zijn ziel een plechtige dienst heb opgedragen*

op 22 december en de volgende dag is er een dienst gehouden door de medebroeders.'

De handbooggilde, de St.-Sebastiaansgilde bestond reeds ca. 1550 te Hoegaarden. In 1698 werden hun statuten vernieuwd en goedgekeurd door prinsbisschop Maximiliaan Henri van Luik. In dit document staat te lezen dat de *'oudste broeders hun voorgangers altijd hebben horen zeggen dat jonker Guillaum Fontigny, wijlen vader van jonker A. Fontigny, tegenwoordige hoofdman, dat de heren van Schoor altijd hun hoofdman zijn geweest.'*

Een centaur (paardmens) gewapend met handboog en pijl, in de voorpoten een wapenschild houdend zonder kleuren; wellicht het wapenschild van de heren van Schoor; Afbeelding van het vaandel van de gilde, bewaard via het geslacht Lowet, nadat het in bezit was gekomen van de heer van Wahanges.

De heren van Schoor waren een zeer oude adellijke familie van *'ridders'*. De familie *'de Scora'* werd voortgezet door de familie *'de Beeckman de Schore'*. Zij blijven tot het einde van de 18de eeuw de hoofdmannen, getuige volgende brief van Sweerts à son maître Beeckman de Schore:

'Monsieur le Capitaine, Comme notre Confrérie honore le 20 de ce mois la fête de le (sic) glorieux martyr St. Sébastien, c'est à cette fête que j'ai l'honneur et le plaisir de vous inviter et prier au nom de notre Confrérie de la vouloir honorer de votre présence.'

Ondertekend door :

'Votre très humble serviteur A. Sweerts, greffier de la franchise de Hougaerde et lieutenant-capitaine de la Confrérie.'

Het gehucht Schoor was het domein van de Heren, de Ridders van Schoor; tweemaal wordt in de 12de en 13de eeuw gewag gemaakt van een '*kapelaan*' van Schoor, wat laat veronderstellen dat daar een domaniale kapel voorhanden was. Het laatste gebouw dat van Schoor overbleef was zijn molen (afgebrand in 1865) waarna het gehucht geen enkele inwoner meer telde.

Maar in 1795 kwam plots een einde aan alle gildeleven en de geslachten van Hoegaarden gingen Ondergronds in afwachting van betere tijden.

De 19de eeuw van de heroprichting tot de ontbinding (1805-1870).

Bij de heroprichting van de Confrérie in 1805 waren de tijden veranderd. Het eeuwigdurend voorrecht van de heren van Meldert en Schoor werd opgeheven. Er werden nieuwe regels opgesteld. De Confrérie zou voortaan vrij haar Eredekens kiezen op grond weliswaar van voornaamheid, maar niet meer op basis van een adellijke afstamming. Zij werden nog wel voor het leven verkozen, maar zouden kunnen ontslag nemen. Na voorstelling aan de Confrérieraad lag het beslissingsrecht bij de Hoofddekens.

Notaris Cornelis A Speculo (1805-1838), de vierde Hoofderedeken
en **Servais Coenegras** bijzittend eredeken (1805-1847)

In 1805 trad de Confrérie terug in de openbaarheid en werd er besloten om ook de ereraad terug op te richten. Graaf Jean Joseph Philippe Vander Noot was in 1802 overleden en had geen mannelijke nakomelingen, alleen een dochter Josephine Louise. Het was toen niet denkbaar dat een dame de titel van Eredeken zou voeren. In 1801 was zij getrouwd met prins Louis Lamoral de Ligne, kolonel van het Oostenrijkse leger. Maar ook deze kon niet in aanmerking komen omdat

hij geen bloedafstammeling was van het gravengeslacht Vander Noot. Uit hun huwelijk was wel zoon Eugène geboren, maar die was maar een paar jaren oud.

De Confrèrieraad nam het besluit om definitief te breken met de heren van Meldert en personen aan te duiden die tijdens het Franse schrikbewind diensten hadden bewezen.

De keuze viel op notaris Cornelis A Speculo (Tienen 1757-1838) uit Tienen, die tot nieuwe Hoofd eredeken werd aangesteld. Servais Coenegras, grootgrondbezitter uit Hoegaarden werd bijzittend eredeken.

Het huisgezin Servais Coenegras te Hoegaarden in de 19de eeuw.

Coenegras Servais (Hoeg. 1765-31.05.1847) x **Meugens Marie** (Oorbeek 1796-22.12.1850), brouwers en landbouwers.

1.Coenegras Pierre-Henri (Hoeg. 01.10.1817-23.12.1870), landbouwer/brouwer, ongehuwd

2.Coenegras Eulalie (Hoeg. 10.01.1820-Tienen 25.05.1905)

x Hoeg. 05.07.1848 **Lowet Jean Jacques** (Hoeg. 13/20.05.1801-Tienen 08.07.1876) en verhuizen naar Tienen

2.1.Lowet Elvire (Tienen 29.08.1849-13.02.1903)

x 02.05.1877 Michaux Alexandre (Piétrebais 20.09.1842-Gent 03.06.1920), dr juris

2.2.Lowet Henriette (Tienen 27.03.1851)

x Tienen 11.08.1875 Bauchau Joseph (+ 1934), industrieel, burgemeester van Anthée

2.3.Lowet Félicie (30.01.1854-28.02.1938)

x Tienen 14.05.1873 Meeus Stanislas (22.06.1845-21.03.1919)

2.4.Lowet Marie (30.01.1854-03.10.1873)

3/4/5.Coenegras Octavie, Jeanne Françoise, Catherine, ongehuwd

6.Coenegras Marie Thérèse Sabine (Hoeg. 28.12.1827)

x Hoeg. 17.10.1849 met **Crampen Felix** (Tienen 25.10.1805), notaris te Tienen en grootouders van ridder Rosseeuw William en overgrootouders van ridder Ulric de Schaetzen en provinciegouverneur de Neeff.

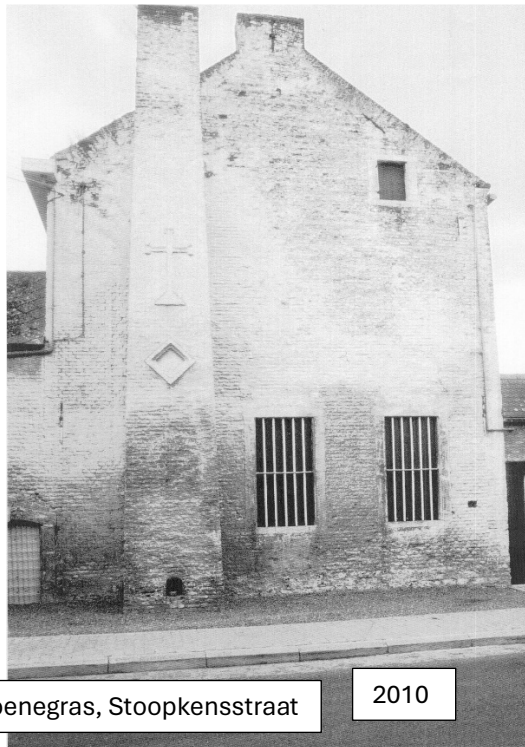
7.Coenegras Blandine (Hoeg. 26.02.1834-27.01.1864), geen nakomelingen

x 24.05.1862 met **Vandertaelen Henri** (Hoeg. 05.03.1832-31.10.1873), zoon van het echtpaar Constant Vandertaelen - Elisabeth Van Nerum, maar Blandine overleed zeven maanden zwanger, samen met haar eerste kindje, op 27 januari 1864.

1955

Hoeve Coenegras, Stoopkensstraat

2010

Jean Baptist Dumont (1838-1848).

Na de dood van notaris a Speculo in 1838 werd Jean Baptist Dumont aanvaard op voorstel van dokter Jean Baptist Van Nerum. Er was geen ander voorstel ingediend. Dumont was geen afstammeling van de Geslachten, maar was wel verwant met de Lelie- en de Klavergilde. Ook hij werd op Sint-Barbara dag aanvaard in het huis van Coenegras.

In 1848 gaf hij zijn ontslag om verdere onenigheid in de rangen van de Confrérie te vermijden.

In 1847 was ook Coenegras gestorven zodat diende uitgekeken naar twee nieuwe eredecken.

Vier voorstellen kwamen binnen:

De Klavergilde stelde **graaf Charles-Ferdinand d'Oultremont** (Rijsel 1789-Parijs 1852) voor. Hij was schoonzoon van de heer van Meldert want getrouwd met gravin Louise van der Noot de Duras. Zo kon men terug aanknopen met de adel om luister bij te zetten bij de Geslachten.

De Merel wou **herenboer Joseph Maisin** (1797-1878) van Wahanges en burgemeester van Sluizen/ L'Ecluse als eredecken. Zijn broer Jean Baptist was in 1823 getrouwd met Marie Thérèse Lowet, kleindochter van Henri Lowet en Marie Anne Sweerts en achterkleinkind van griffier Servaes Sweerts en Angeline Sweerts.

De Leliegilde had twee kandidaten. De eerste was **Louis Goossens** (Tienen 1796-1851), advocaat bij het Hof van Beroep, provinciaal raadslid en burgemeester van Tienen van 1848 tot 1851. Was zoals dokter Van Nerum medestichter van de liberale partij te Tienen. Hij werd trouwens voorgesteld door dokter J.B. Van Nerum.

De tweede kandidaat was eveneens door Van Nerum voorgesteld in de persoon van **ridder Philippe-Antoine de Wouters**, (Tienen 1783-Verrijk 1856) senator en burgemeester van Verrijk (1824-1845). Vanaf 1835 was hij tot aan zijn overlijden katholiek senator voor het arrondissement Leuven

Bij stemming werden de twee laatstgenoemde kandidaten verkozen. Toen uitlekte dat ze liberale politieke vrienden waren van Van Nerum ontstond een heroïsche ruzie in de schoot van de Geslachten die leidde tot scheuringen. Zo werd er na het overlijden van Goossens in 1851 geen plaatsvervanger gekozen. Philippe-Antoine de Wouters overleed in 1856 en een poging om zijn zoon te laten opvolgen mislukte omdat deze, gezien de twisten, bedankte voor de eer.

Jean Henri Lintermans die zoals bij de vorige aanstelling nog altijd hoofddeken van de Confrérie was kreeg opnieuw vier voorstellen binnen:

1. De Merelgilde stelde **Pierre Louis Vinckenbosch** voor, stichter en directeur van de Tiense suikerfabriek. Hij was verwant met de Geslachten.

2. **Notaris Louis Alexander Putzeys**, burgemeester van Hoegaarden werd door de Klavergilde als kandidaat voorgesteld. Hij behoorde door zijn huwelijk tot de Geslachten, wat een beletsel was, maar waar men een mouw aan zou passen als hij benoemd werd.

3. **Guillaume Roberti** uit Beausart en grondeigenaar te Hoegaarden werd door pastoor Charles Van Nerum voorgesteld. Als pastoor te Gottechain had hij financiële steun gekregen van Roberti bij de bouw van zijn kerk.

4. Elisabeth Van Nerum, die terug met de adel wou aanknopen, stelde de **graaf Anatole d'Aerschot-Schoonhoven** voor.

Notaris Louis Alexander Putzeys en graaf Anatole d'Aerschot-Schoonhove werden verkozen en de wet op het eredekenschap werd aangepast. Putzeys ontpopte zich echter tot een rabiante

liberaal, zodat de scheuring binnen de Confrérie tussen liberalen en katholieken nog groter werd.

In 1870 lag alles zodanig overhoop dat de ontbinding van de Confrérie werd uitgesproken.

Alleen de Gulden Lelie bleef voortleven en -werken tot 1908. Zij behielden, maar niet zonder slag of stoot, het eredekenschap.

Heimelijk wilden zij notaris Putzeys vervangen door de zoon van de graaf van Meldert. Putzeys nam echter zelf ontslag in 1872. Toen alles klaar was om de heer van Meldert aan te stellen rees er verzet van de graaf d'Aerschot. Als liberaal was hij niet gediend met de familie d'Oultremont die uitgesproken katholiek was. Dus werd **Apollinaire Van Goitsenhoven** van het Gaethof te Meldert tot bijzittend eredeken aangesteld. Hij was ook medestichter van de eerste suikerfabriek van Hoegaarden in 1865.

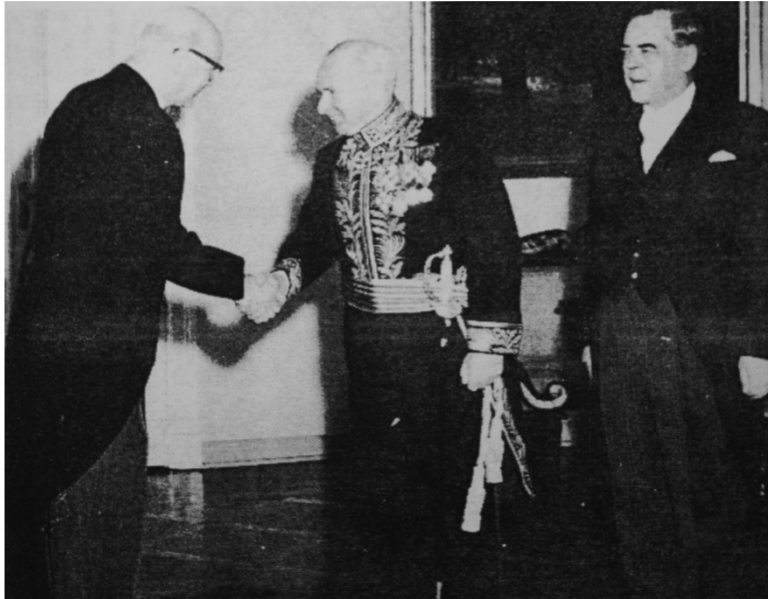
In 1879 overleed de graaf d'Aerschot en **Dokter Leopold Lodewijckx** (Hoeg. 1831-1897), gematigde katholiek en burgemeester van Hoegaarden van 1877 tot 1895 nam zijn plaats in. In 1890 kwam notaris Rosseeuw in de plaats van de in dat jaar overleden graaf d'Aerschot-Schoonhoven. Langs het huis van Billichout was hij verwant met de Leliegilde. Hij kon evenmin als de voorgaanden verzoening brengen tussen de twee fracties. Evenmin slaagde **Joseph Putzeys** als opvolger van Dokter Lodewijckx erin verzoening te brengen en...in 1908 was het voorlopig ook gedaan met de Gulden Lelie.

Heroprichting Gulden Lelie (1961) en Confrérie (1971)

Louis Borremans (Aarschot 1900-Tervuren 1991), eredeken 1971-1991.

Stamt uit Hoegaardse en Aarschotse families en is de auteur van de genealogische publicatie *'Brabantse tak van het Haspengouws geslacht Bormans'* met stamboomgegevens uit Hoegaarden. Zijn voorvader burgemeester en brouwer Daniël Bormans (Hoeg. 1618-1662) woonde in de *'Cruysblock'*. Hij trouwde in 1654 met Josyne Van den Putte (Hoeg. 1634-1693). Josyne zal een tweede huwelijk aangaan met Bertel Peeters (Hoeg. 1633-1693), eveneens burgemeester en brouwer. **Deze laatsten werden de ouders van pastoor-deken Henricus Peeters, de stichter van de studiebeurzen en van Catharina Peeters die in 1700 zal trouwen met Servaes Sweerts en wier kinderen de Confrérie zullen oprichten in 1741.**

Van 1920 tot 1923 vervulde hij tijdelijke functies bij het Belgisch gezantschap en bij de Handelsraad in Den Haag. In 1926 en 1928 behaalde hij de licenties in handels-, Consulaire-, politieke- en sociale wetenschappen. In 1929 slaagde hij in het diplomatiek en consulaire examen.

Ontvangst door president Kekkonen.

Hij werd viceconsul 1ste klas op 30 juni 1934 en consul op 1 januari 1940. Tijdens de oorlog vervulde hij de functie van secretaris-generaal bij de centrale Dienst voor Vluchtelingen te Londen.

Als consul-generaal was hij daarna op post in Quebec (1945), Chicago (1946), Amsterdam (1952). Van februari tot aan zijn op ruststelling in 1965 was hij ambassadeur in Helsinki.

Louis Borremans heeft 91 genealogische en/of historische publicaties op zijn naam.

**Baron Charles Roberti de Winghe (Leuven 17.01.1927-Huldenberg 27.11.2006)
eredeken 1992/2003-2006.**

Van Alpaidis tot hertog Jan I van Brabant en van Jan I tot Bartholomeus Vleminckx x Barbe Molemans, zie onze uitgave *De Hoegaardse Karolingers*, 1980, p. 12/13 en 21/22.

Bartholomeus Vleminckx x Barbe Molemans

!

Roch Van Goidsenhoven (ca.1585-1666)²

x Catherine Vleminckx (Tienen ca. 1592-Wahenges/Sluizen 1664)

!

NicolaesWirix³

x Marie Anne Van Goidsenhoven in 1660

!

Jacques Maisin (°1672)⁴

x te Melin 1701 met Anne Wirix (Wahenges 1669)

² was pachter te Wahenges, zoon van Gonus Van Goidsenhoven (ca. 1560-voor 1639) x Catherine Van den Schrieck (+ voor 1639), woonden te Nerm (Hoegaarden); kleinzoon van Henri Van Goidsenhoven (+ voor 22.03.1569) en van Pierre Vanden Schrieck (+ 1600/01), schepen te Hoegaarden en gehuwd met Barbe Taverniers (+ na 1601);

achterkleinzoon van Servais Van Goidsenhoven x Ermeline Van der Specht;

overachterkleinzoon van Libert Van der Specht, rentmeester te Hoegaarden 1620/26)

³ zoon van Joannes Wirix, meier te Wonck x Marguerite Froidmont

⁴ Jacques Maisin was pachter op Wahenges en zoon van Nicolas Maisin, pachter te Tourinnes en in 1669 gehuwd te Tourinnes met Marguerite Englebert;

Kleinzoon van Jean François Maisin x 1621 met Catherine Landuyt (Sluizen) en van Jacques Englebert, greffier x Caroline Paille (Beusart);

Achterkleinzoon van Nicolas Gerard Maisin x 1578 met Constance Van Bemmen;

Overachterkleinzoon van Gerard Maisin x 1543 met Catherine Massart (Bolinne)

Betoverachterkleinzoon van Libert Maisin x 1519 met Constance Pupille

!

Anne Marie Maisin

xx Martin Joseph Van Dormael⁵ (Beauvechain 1689)

!

Gregoire Joseph Van Dormael (°Beusart-+voor 1809)

x Marie Thérèse Schepers⁶ (Bossut)

!

Anne Marie Françoise Van Dormael (Beusart 1788-Leuven 1859)

x Guillaume Roberti⁷ (St. Agatha Rode 1784-1858), notaris

⁵Martin Joseph Van Dormael was weduwnaar van Anne Catherine Wirix;
Woonden te Beusart;

Zoon van Gregoire Van Dormael (Opvelp 1662)), pachter op *Les Tourettes* (Sluizen), later op de hoeve *College van Dael* (Opvelp) x Catherine Mertens;

Kleinzoon van Martin Van Dormael, pachter op de hoeve *College van Dael*, en van Jacques Mertens (°1618), pachter op *Les Tourettes* xx Marie Catherine Schahuyze;

Achterkleinzoon van Arnold Mertens (+1657), pachter op de hoeve Ferme Collège d'Arras, x met Marie Neys (+1647) en van Jean Schahuyze (Beauvechain 1602-1669) x te Pietrebais in 1628 met Apolone de Huy (?) (+Beauvechain 1675), die zijn gemeenschappelijke voorouders zijn met Hubert Van Nerum (1922-1994);

Overachterkleinzoon van Arnold Mertens en ook van Pierre Scahuise x Barbe Pardieu;

Overachterkleinzoon van JehanPardieu x Johanne Holsbeek

Gregoire Van Dormael kocht het landgoed van Beusart;

⁶Marie Thérèse Schepers was schoonzuster van Antoon Balthazar Sweerts, regentie griffier te Hoegaarden en dochter van notaris Jean François Schepers (Hoegaarden) die gehuwd was met Marie Van Osmael, kleindochter van Jean Guillaume Schepers x Lucia Van Nerum (Waanrode) en achterkleindochter van Joannes Van Nerum die in 1681 huwde met Lucia Wanten te Tienen, cijnspachter op de Voshoeve te Waanrode en voorouders van de Hoegaardse tak Van Nerum;
Overachterkleindochter van Carolus Wanten (Tienen 1635) x te Tienen in 1659 met Lucia van Jongh;

Betoverachterkleindochter van Carolus Wanten (°1590-Tienen 1641) x Pascale Spaens en van NN van Jongh x Genevière Blijckaerts;

Overbetoverachterkleindochter van Aerdt Spaens (°1570-Tienen na 1634) x Joanna Immens, dochter van Laurent, en van Guillaume Blijckaerts x Elisabeth van Elsenput;

Achteroverbetoverachterkleindochter van Aerdt Spaens, schepen te Tienen x Martine Maerschalcx en van Goswien Van Elsenput;

Betachteroverbetoverachterkleindochter van Laureys Spaens x Hedwig Neys en van Gerardus Van Elsenput x Marie Geybens, dochter van NN. Geybens x Marie Lisen;

Marie Lisen was dochter van Jean Lisen (Noduwez) x Aleydis Lardinael, dochter van Henri Lardinael, **broer van kanunnik Lardinael, beursstichter** ten voordele van de nakomelingen van zijn broer Henri

⁷Guillaume Roberti bouwt de hoeve van Beusart om in kasteel;
Hij was zoon van Jean Albert Roberti (°St Agatha Rode 1753);

Kleinzoon van Guillaume Thomas Roberti, griffier

!

Jonker Jules Joseph Marie Roberti⁸ (Leuven 1828/9-1911), senator en notaris
x Zoë de Rijckmans de Winghe

!

Jonker Max Roberti (Leuven 1863-1917), notaris
x Caroline de Troostembergh (1863-1901)

!

Baron Jules Roberti de Winghe (Leuven 1887-1961), notaris
x Marie Thérèse Gilbert

!

Baron Charles Roberti de Winghe (Leuven 1927-Huldenberg 2006), notaris, gemeenteraadslid in Leuven.

Georges Puttevils (Hoegaarden 13.07.1914-Tienen/Overlaar 06.10.2003)

Eredeken 1991/1992-2003.

Geboren op 13 juli 1914 te Hoegaarden - Groot Overlaar (ondertussen deel van de stad Tienen). Zijn vader Joseph Puttevils was Tienenaar en stadsontvanger, als opvolger van zijn vader. Krijgsgevangen tijdens de eerste wereldoorlog werd Joseph naar het Oosten gebracht en vanaf 1916 geïnterneerd in Zwitserland, waar zijn echtgenote hem mocht vervoegen. In 1919 waren ze

terug in België. Kleine Georges werd niet alleen geboren in de herenboerderij van zijn grootvader, maar bracht er ook zijn eerste levensjaren door. Deze grootvader, Charles Collin, studeerde chemie te Leuven, Bonn en Berlijn. Hij was directeur in de Tiense suikerraffinaderij en herenboer te Groot Overlaar. Op het hoogste punt, langs de baan van Hoegaarden naar Tienen liet hij een

Achterkleinzoon van Guillaume Roberti, algemeen beheerder der belastingen te Brussel

Jonker Jules Joseph Marie Roberti was senator en notaris te Leuven;

Hij erft de kasteelhoeve Beausart en laat haar restaureren in 1873

⁸Bekomt toelating achter zijn naam *de Winghe* te voegen (30.03.1933)

Bij ons opzoekingswerk over pastoor Charles Van Nerum te Gottechain kwamen we interessante gegevens tegen over Jules Joseph Guillaume Roberti en zijn inspanningen voor het katholiek onderwijs te Bossut-Gottechain in de periode van de schoolstrijd van 1879⁸. Deze Roberti was buiten notaris te Leuven ook voorzitter van de kamer der Notarissen, gemeenteraadslid te Leuven, lid van de provinciale raad van Brabant, senator en voorzitter van de katholieke partij van het arrondissement Leuven. Zijn moeder was Anne-Marie-Françoise Van Dormael, geboren te Bossut-Gottechain in 1788 en overleden te Leuven op 27 maart 1859. Met zijn eigen kapitaal liet hij een vrije school bouwen en installeren te Bossut en trad zo in onderhandeling met de parochie Gottechain.

complete boerderij bouwen en een herenwoning (Groot Overlaar, 146). Op de boerderij plaatste hij een boeregezin om de doening te runnen. Hij reed elke dag naar de suikerfabriek met de tilbury. Grootvader Collin stierf in 1932 en van dan verbleven de ouders van Georges, samen met de grootmoeder afwisselend in Tienen en in Groot Overlaar. De zomermaanden, van april tot oktober werden doorgebracht te Hoegaarden, de wintermaanden te Tienen. Grootmoeder Hortense Dewit volgde tot haar overlijden in december 1944 hetzelfde schema.

Ondertussen had Georges het Tiense atheneum doorlopen. Hij studeerde verder en behaalde aan de Leuvense universiteit de diploma's van doctor in de rechten, licentiaat in het notariaat en licentiaat in de politieke en diplomatieke wetenschappen. Hij behaalde deze diploma's in de twee landstalen, prestatie waarop hij zeer fier was.

In 1940 was hij gemobiliseerd bij de artillerie (14 A) te Herderen/Tongeren en bij de beschieting van het fort van Eben-Emael werd hij al krijgsgevangen genomen. Onder de oorlog was hij tewerkgesteld als personeelschef in de Sarma te Brussel. De zaterdag en de zondag was hij, al van in zijn studententijd, stadsbibliothecaris te Tienen. Zelfs als sportman was hij gekend. Als keeper bij Racing Tienen was hij niet onverdienstelijk.

Zijn rol in het verzet situeert zich als inlichtingsagent bij de dienst Luc-Marc, onder de schuilnaam Aramis II.

Op 23 april 1945 trad hij in staatsdienst als secretaris op het kabinet van minister Kronacker (Tienen). Vanaf 1 oktober 1946 was hij adjunct-kabinetschef. Ondertussen deed hij mee aan het examen voor diplomaat. Naar eigen zeggen droomde hij van een diplomatieke carrière van toen hij 12 jaar was, naar het voorbeeld van **Emile Rosier**, die in de Pastorijstraat woonde.

De diplomatieke loopbaan van Georges Puttevils loopt van 1947 tot aan zijn oppensioenstelling in 1979.

Achtereenvolgens bekleedde hij de volgende functies/posten:

zaakgelastigde bij de economische missie te Brussel (1 april 1947);

stage bij de centrale administratie (1 juli 1947);

examen handel met onderscheiding (juni 1948);

gezantschapsattaché (1 juli 1948);

gezantschapssecretaris 2e klas (1 september 1948);

vice-consul 1e klas te Frankfurt a/Main (30 oktober 1948) ;

ambassadesecretaris te Bonn (7 juni 1951);

bij de centrale administratie (25 februari 1952);

gezantschapssecretaris 1e klas (31 maart 1952);

zaakgelastigde te Djebbah (18 december 1954);;

gezantschapsraadgever (1 april 1955);

ambassaderaadsheer te Moskou (september 1957);

te Brussel, gedetacheerd als secretaris van de voorzitter van de Kamer (2 januari 1959);

toegelaten tot de administratie 2e klas (1 april 1961);

ambassaderaadsheer te Moskou (juli 1961);

minister-raadgever bij de ambassade te Leopoldstad (11 november 1962);

consul-generaal te Hong-Kong (13 april 1965);

ambassadeur te Wenen (17 mei 1967);

toegelaten tot de administratie 1e klas (15 oktober 1971);

tot de centrale administratie (1 oktober 1972);

inspecteur voor de diplomatieke standplaatsen;

ambassadeur te Bern (19 oktober 1975);

Paul Taverniers (Hoegaarden 06.05.1933-15.02.2018):

talen en culturen ontdekken als diplomaat, eredeken 2003/2006-2018.

Slechts weinigen hebben het geluk dat passie en job wonderwel samenvallen. Paul Taverniers had al jarenlang een grote liefde gekoesterd voor taal, cultuur en reizen toen hij die naadloos kon integreren in een carrière als leraar en diplomaat.

Als diplomaat kreeg hij de kans om in een tiental posten, vooral in Zuid-Amerika, heel veel te reizen, nieuwe talen te leren en onbekende culturen te ontdekken.

Paul Taverniers werd geboren in 1933 in Hoegaarden en trok vlak na de Tweede Wereldoorlog naar het Koninklijk Atheneum in Tienen. Ten gevolge van een revancheactie van de Duitsers lag nagenoeg de helft van de school in die naoorlogse periode nog in puin. Maar de jonge, leergierige Taverniers maalde er niet om.

Zijn passie voor taal kwam tot uiting tijdens zijn voorzitterschap van een ABN-kern in zijn humanioraperiode op het KA. Tot op heden ergert hij zich aan taalfouten. *'Ik kan het niet laten ze te corrigeren. Ik steiger van het*

zogenaamde Verkavelingsvlaams, die vreselijke tussentaal met stoplappen allerhande.

Wanneer je bijvoorbeeld inkopen doet, zegt de kassierster: 'voilà se', terwijl voilà Frans is en se... Wat is dat in hemelsnaam?'

In 1951 startte hij zijn universitaire opleiding aan de KU Leuven. Nederlands, Engels en Duits behoorden tot het verplichte vakkenpakket, naast heel wat algemene vakken. In het tweede jaar kreeg hij zelfs Gotisch en Sanskriet. *'Dat waren mooie talen. Ik vraag me af of studenten die vakken nog steeds kunnen volgen. De faculteit was nogal conservatief gestructureerd en bij Germaanse talen overheerste een oubollige gezelligheid.'*

Een studiebeurs voor Zweden bood Taverniers de kans om zijn studies in het buitenland voort te zetten. *'Een geschenk uit de hemel'*, noemde hij het, waarmee zijn ouders akkoord gingen. Over Pär Lagerkvist, die de Nobelprijs voor literatuur had gewonnen, schreef hij zijn licentiaatsscriptie. Hij genoot zelfs de eer de man in Stockholm te ontmoeten.

Na zijn studies deed Taverniers vijftien maanden legerdienst. Door zijn talenkennis mocht hij zijn plicht combineren met een job als vertaler op Expo 58. Hij kreeg er als tolk een speciale positie. Zijn oversten koesterden hoge verwachtingen. *'Een te voortvarende generaal riep mij eens bij zich en gelastte mij een Russische propagandafilm die niet ondertiteld was, uit het Russisch te vertalen.'*

Na zijn legerdienst en na enkele interims in het rijksonderwijs startte Taverniers een loopbaan als docent aan de Rijkstechnische Normaalschool in Diest, meer specifiek in het regentaat Plastische Kunsten. Daar ontwikkelde hij met kunst in al haar vormen en facetten meteen een nieuwe passie, die tot op heden is blijven leven. Een paar jaar later kreeg hij weer een studiebeurs en verliet hij ons land opnieuw in het kader van het Teachers Exchange Program. Florida werd zijn eerste intercontinentale bestemming. Hij heeft er één jaar gedoceed. Hij kreeg er zelfs een aanbod voor een doctoraat Duits, maar omdat zijn echtgenote haar

muziekonderricht in België wilde voorzetten, liet hij die kans aan zich voorbijgaan. Bij zijn terugkomst ging hij opnieuw voor de klas staan, onder meer in Groep T in Leuven. Tijdens zijn periodes in Zweden en Amerika ontwikkelde Taverniers een passie voor reizen en om de wereld te ontdekken. Daarom startte hij een tweede studieperiode. Hij wilde een diploma als diplomaat behalen via de *Fayat-examens* ter aanwerving van vijftig Vlaamse diplomaten die het taalevenwicht in de buitenlandse dienst moesten herstellen. Op zijn achtendertigste slaagde Taverniers in zijn opzet. Hij legde met verve het examen af en werd prompt Belgisch cultureel attaché in Washington. Vervolgens trok hij voor vier jaar naar Roemenië waar het stalinisme en Nicolae Ceaușescu nog heersten. Vandaar ging het naar Ottawa, de hoofdstad van Canada en van daar weer naar Buenos Aires, de hoofdstad van Argentinië. Daar ging hij zelfs op bezoek bij Jorge Luis Borges. *“Borges woonde haast om het hoekje. Ik had poëzie van hem vertaald en daarom stond hij een ontmoeting toe. ‘Ik las de gedichten voor in het Nederlands en de blinde auteur vond het een mooie taal!’* Taverniers hield vervolgens halt in Mexico, een land dat zijn liefde voor kunst en cultuur vurig aanwakkerde. *‘Niet-westerse culturen confronteren je met de grenzen van wat je vanuit je eigen cultuur kunt begrijpen, zodat een dergelijke confrontatie een les in bescheidenheid wordt. De Mexicaanse kunst en mijn bezoek aan de Mexicaanse ruïnesteden zal ik me altijd blijven herinneren. Mexico is cultureel gezien het aantrekkelijkste land waar ik gewerkt heb. Daar ontmoette ik de toekomstige Nobelprijswinnaar Octavio Paz, die mij alle jaargangen schonk van het tijdschrift Vuelta, waarvan hij hoofdredacteur was.’* Na Mexico volgde drie jaar Brussel (‘om te herbronnen’) en vervolgens Kinshasa. *‘Dat was in de jaren 80, toen de oppositie in Zaïre zich begon te roeren, wat tot heel wat rellen leidde.’* Aan het einde van zijn diplomatieke carrière trad Taverniers niet langer op als attaché, maar als ambassadeur. Eerst was hij actief als ambassadeur in Guatemala met bevoegdheid over heel Midden-Amerika. Toen de ambassade in Guatemala gesloten werd, belandde hij in San José, Costa Rica, met jurisdictie over heel Midden-Amerika. Hij omschrijft deze periode als de drukste uit zijn diplomatieke loopbaan omdat hij nagenoeg elke week in een ander land doorbracht. Als student had hij het pendelaarsbestaan vervloekt, voortaan omarmde hij het met grote innigheid. Het volgende en meteen ook laatste land waar deze avontuurlijke ambassadeur actief was, is Angola.

Vanaf 2006 heeft de geboren en getogen Hoegaardier Paul Taverniers, zonder te moeten nadenken, het aanvaard Hoofderedeken te zijn van de Confrérie en vanaf zijn aantreden was hij actief aanwezig op alle vergaderingen en was zijn hoofdbekommernis: ‘Hoe kunnen wij de Confrérie bloeiend houden in de 21ste eeuw, zonder dat ze haar eigenheid verliest en aantrekkelijk wordt voor jongeren?’